

Antti Tuomainen

MALÁ SIBIŘ

Kniha Zlín

Prolog

Teplá koskenkorva trhá ústa, zažehává v krku oheň. Auto ale neskončí ve smyku, vyřítí se ze zatačky skoro stejně rychle, jako do ní vjelo.

Muž pustí volant i pravou rukou, přeřadí, pohlédne na tachometr. Těsně nad sto třicet. Skvělý výkon na to, že je zima. Obzvlášť v těchto mrazech a na klikaté cestě východně od Hurmevaary. Viditelnost je navíc v noci omezená. I když svítí hvězdy.

Levá noha opět sešlápne spojku. Pravá přirazí plyn až na podlahu. Muž znova zvedne levou ruku, krátce si zavdá z lahve.

Takhle se pije koskenkorva. Nejdříve velký lok, který zaplní celou pusou, pálí jako oheň a člověk má pocit, že mu vypadnou zuby. Po něm lehký doušek, ten ústa jen nepatrně svlaží závanem alkoholu, uhasí předchozí požár a pomůže spolknout onen první, opravdový.

A takhle se řídí auto.

Sjíždí z dlouhého, mírného kopce, který se pozvolna stáčí doprava a je zrádný svou zdánlivou jednoduchostí. Zdálo by se, že stačí jen držet auto rovně a nohu na plynu. Ale kdepak. Silnice se při levém okraji zvedá, a čím rychleji vůz jede, tím víc se ho snaží setřást. Muž sevře volant a uvědomuje si, že jede asi stopětašedesát kilometrů za hodinu. Jako na mistrovství světa v rallye. I to si uvědomuje. A bolí ho to.

Po pravé straně se na chvíli otevře výhled na zamrzlé jezero Hurmejärvi. Rybáři vyznačili díry a sítě na síhy vlajkami, na

něž muž občas pohlédne, když tudy projíždí. Z rychle jedoucího auta připomínají praporky fanoušků. Dnes v noci po nich ale netouží.

Drží volant o milimetr vychýlený doprava. Vyrovnává tím sklon silnice. Když se před ním objeví další zatáčka, začne brzdit motorem. Vyžaduje to přesnou souhru všech končetin, hladkou spolupráci nohy na spojce a ruky na řadicí páce. Lahev si vrazí mezi stehna, levačkou popadne volant, pravačkou páku, přišlápne spojkový pedál a nechá spojku proklouznout, zatímco druhou nohou už přidává plyn. Auto se řídí vlastní silou. Brzdový pedál je pro amatéry. Třeba pro toho, od koho si auto půjčil.

Po krátkém rovném úseku se vůz blíží ke kopci se dvěma vrcholky. Muž cítí v břiše žár.

Tohle není koskenkorva. Tohle je osud.

Vymáčkne z audiny všechno. K tomu musí dokonale ovládat jak auto, tak situaci. Nemůže prostě sešlápnout plyn až na podlahu. Když to udělá, ztratí nad vozem kontrolu.

Což v případě, kdy se řítí víc než stoosmdesátkou, znamená vletět do sněžného valu, ať už nalevo či napravo od cesty, a párkrát se přetočit přes střechu. Pokud má řidič štěstí. Když ho nemá a třeba jen na chvíli zaváhá, auto zahučí přímo do hustého smrkového lesa. Tam narazí do zmrzlého, skoro metr tlustého kmene a omotá se kolem něj jako dárkový papír.

Muž na štěstí nevěří. Věří na dostatečnou rychlost.

Obzvlášť teď, když se všechno brzy uzavře. A bude to konec, který se k němu hodí.

Když audi dosáhne vrcholu kopce, blíží se rychlost dvěma stům kilometrů v hodině. Pak se najednou ocitne ve vzduchu. V první fázi letu si muž přiloží lahev ke rtům. Vyžaduje to úplně stejnou přesnost jako řízení. Levačka zachází s lahví jistě a uvolněně. Zatímco audi plachtí mrazivou nocí, proudí mu do krku koskenkorva. Ústa mu hoří sladkým plamenem a půldruhého tuny oceli, hliníku, řvoucího motoru a nových pneumatik s hroty ho poslouchá na slovo.

Audi letí dlouho a daleko. Přistane ve stejném okamžiku, kdy si lahev opět najde cestu mezi stehna.

Muž na okamžik zařadí nižší stupeň, přidá plyn, opět přeřadí. Sjezd chvíli po rovince a zase nahoru na vrchol kopce. A nový let. Stihne sledovat jak červeně zářící palubní desku, tak lesknoucí se skleněnou lahev. Tachometr ukazuje dvě stě, lahev už jen necelé deci. Když ocelové hroty opět zabubnují o silnici jako salva z kulometu, muž se usměje, jak jen mu to alkoholem zvlněná ústa dovolí.

Ocitl se na rozcestí. Ti, kteří ho zavrhli, budou litovat. Pomlouvali ho, vyštvali na okraj. Možná zemře, ale právě dobrovolnou smrtí všechno a všechny trumfne. Dosáhne svého a odejde. A při odchodu jim, pomalým, zamává. Ta myšlenka ho nabíjí silou a hřeje. Pálí ho v hlavě stejně jako alkohol v ústech.

Zavdá si z lahve a vyprázdní ji.

Poslední rovinka. Audi řve.

Otevírá okno. Na obličejích cítí chlad, z očí mu teče. Lahev zahodí do závěje.

Stále rovně. Na konci křižovatka do T. Nemá v úmyslu odbočit. Míří do skály za křižovatkou.

Maximální rychlost záleží na řidiči. O tom se nemluví. Říká se jen, že maximální rychlost toho a toho auta je ta a ta. Kecy.

Zkontroluje tachometr. Dvě stě čtyřicet. V autě, z něhož by měl vytáhnout jen dvě stě dvacet pět.

Podívá se na silnici. Poslední kilometr. Úplně poslední.

Takhle to tedy skončí, pomyslí si, a v tu chvíli auto vybuchne.

Ucítí explozi celým tělem. A na zlomek vteřiny spatří, jak svět protne prudký záblesk světla. Pak následuje stejně velký stín. Světlo i stín se pohybují po vertikále, shora dolů. Srdce se mu zastaví a znova rozbuší, těžkými, dunivými údery, jako když kladivo dopadá na kov. Muž má zostřené smysly, všech pět, a chovají se tak, jak to ještě nikdy nezažil. Cítí smrad roztržené střechy, chuť speciálního elastického materiálu, kterým jsou vypolstrována sedadla, v rukou nárazovou vlnu a nejdřív

slyší všechno, pak se ale uši uzavřou všem zvukům a v hlavě mu pokračuje už jen ozvěna výbuchu.

Jedná instinktivně. Zařadí nižší stupeň, šlape na spojku, plyn a brzdu. Přibrzdí motorem, zatáhne ručku, provede řízený smyk. Auto doklouže na křižovatku, zastaví.

Netuší, jak dlouho ta chvíle nehybnosti trvá. Možná minutu, možná dvě. Není schopný se pohnout. Když se trochu probere, přestane svírat volant, a jakmile stočí pohled někam jinam, pořád mu nedochází, na co se dívá.

Samozřejmě vidí, že ve střeše nad místem spolujezdce zeje díra. A druhá je v sedadle. Ta ve střeše má v průměru asi čtyřicet centimetrů. V sedadle jenom o trochu méně. Děkuje sám sobě, že toho tolik vypil. Jinak by situaci nezvládal s takovým klidem.

Rozepte si bezpečnostní pás, zase se na okamžik zarazí. Připadá mu nezbytné zopakovat si fakta. Díra ve střeše, díra v sedadle. A vedle nich on.

Vystoupí z auta a několikrát se otočí. Nekonečné sněhové závěje, mrazivá noc ozářená jasným měsícem a hvězdami. Obejde auto, pod řidičskými botami mu zakřupe sníh. Díra ve střeše vypadá jako rty našpulené k polibku, ale dovnitř. Otevře boční dveře. Ano, roztrhané rty líbají vnitřní prostory vozu. Zející díra v sedáku působí obscénně. Nakoukne do ní. Je černá. Vyvodí z toho dvě věci. Podvozek je celý, protože jinak by viděl sníh. Ať už tu díru způsobilo cokoli, tak to nejprve prorazilo střechu, pak sedadlo a – zastavilo se.

Ucouvne. Vrzání sněhu. Tlukot srdce.

Chystal se zemřít. Pak se cosi stalo a on žije.

Právě teď se v Monte Carlu jedou závody rallye. Je tam spousta lidí. Alpská kořalka. V autech se tam neobjevují díry. Nic do nich nepadá...

Z nebe.

Ve stejný moment se zahledí nahoru. Samozřejmě nic nevidí. Na nebi toho celkem není moc vidět. Kromě hvězd a měsíce a po nějakou dobu v roce i slunce. Oblaka. Letadla. Ale ne...

Je racionálně uvažující člověk. Ufoni samozřejmě neexistují.

Pak si vzpomene na jeden dokument v televizi. Srážka Země s kometou je jen otázkou času, tvrdili v něm. Dopad komety způsobí novou dobu ledovou, protože prach vzniklý ze srážky zakryje Slunce. Všichni zemřou.

Tedy očividně až na něho.

Je nicméně obtížné vysvětlit, že člověk nacházející se v okamžiku dopadu komety půl metru na západ od ní zůstane naživu, zatímco všechno vzdálenější zemře. I když kolem sebe nevidí známky života, je si jistý, že v nedaleké Hurmevaare i teď někdo pojídá chleba se salámem.

O kometu se tedy nejedná.

Ale musí to být něco takového. Nevzpomíná si, jak se tomu říká. A je zima. Alkohol a myšlenka na smrt už ho nedokážou zahřát.

Mobil by měl mít v kapse na zip na přední straně kombi-nézy, ale nemá. Odjel umřít, ne si zatelefonovat. Najednou si připadá dost silně opilý.

Kde je nejbližší dům?

Vzpomíná si.

Tři kilometry odtud. Do toho domu se ale nikdy nevrátí. Další je o kilometr dál.

Vydá se na cestu. Když ujde několik set metrů, zastaví se. Zaboří ruce do sněhu, umyje si obličej. Cítí, že to potřebuje, i když ho to bolí. Tuhnou mu prsty, sních mu znecitlivuje tváře. Ale i očišťuje. Jakýmsi zásadním způsobem. Opět vykročí. Zase se zastaví.

Otočí se a pohlédne na auto, pak na nebe.

Co to tam je?